

**LUPTĂ ACERBĂ A POPORULUI ROMÂN
PENTRU ÎNTREGIREA ȚĂRII,
ÎNCONJURATĂ NUMAI DE DUȘMANI**

**THE FIERCE STRUGGLE OF THE ROMANIAN
PEOPLE FOR THE UNIFICATION OF THE COUNTRY,
SURROUNDED ONLY BY ENEMIES**

General (r) prof. univ. dr. Anghel ANDREESCU*

Rezumat: Teritoriile românești, abia reunite după un mare tribut de sânge, au devenit teatru de interese ale unor puteri străine, precum Imperiile Habsburgic, Țarist și Otoman, plus Marea Britanie și Franța.

Observatorii francezi și britanici au descris virulenta campanie antiromânească a Budapestei cu privire la atrocitățile comise în teritoriile ocupate de români pentru discreditarea administrației românești.

România a fost singurul stat din Axă care a avut legislația internațională de partea sa în ofensiva împotriva URSS.

Cuvinte cheie: puteri străine, imperii, unitate națională, jertfe mari de sânge, armată națională, Biserica Ortodoxă Română, reforme, deznaționalizare, deportați, atrocități corespunzătoare evului mediu.

Abstract: Romanian territories, recently reunited after a large blood tribute, became a battle field for foreign powers' interests, such as the Habsburg, Russian and Turkish Empires, as well as Great Britain and France.

The French and British observers described the anti-Romanian virulent campaign from Budapest regarding the atrocities done in the Romanian occupied territories to discredit the Romanian administration.

Romania was the only country from the Axis that had the international legislation on its side in the offensive against the USSR.

Keywords: foreign powers, empires, national unity, large blood sacrifices, the national army, Romanian Orthodox Church, reforms, deported, atrocities corresponding to the Middle Ages.

---

* General (Chestor de Poliție în rezervă), membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România

În secolul XXI, în mod deosebit, teritoriile românești abia reunite în mare parte, după un tribut mare de sânge, au devenit teatru de interese ale unor puteri străine, precum Imperiile Habsburgic, Țarist și Otoman, celui din urmă alăturându-i-se, mai târziu, Marea Britanie și Franța.

Dorința de unitate națională a determinat Principatele Române: Moldova și Țara Românească, prin dubla alegere a colonelului Alexandru Ioan Cuza, să devină singur domn, împotriva Marilor Puteri Centrale.

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a depus eforturi considerabile, cu multă abnegație, pentru înfăptuirea deplinei unități a statului român, un stat nou, modern.

Unele măsuri luate, precum confiscarea averii considerabile care aparțineau mai multor mănăstiri românești sau străine au creat rumoare, ură chiar.

Alte măsuri au constat în reforme de tot felul, specifice unui stat modern, precum reforma: seminariilor, obligativitatea folosirii limbii române în culte, în toate mănăstirile românești și străine (mai cu seamă grecești), secularizarea averilor mănăstirești (o parte numai) s-a ridicat la ¼ din suprafața țării noastre.

Promulgarea reformei agrare, actele de stare civilă date primăriilor, alte legi de organizare ale statului român, au dus la un început de ordine și prosperitate, promovarea culturii a unei armate moderne etc.

Reformele acestui domnitor a dus la înlăturarea sa de către vârfurile societății în februarie 1866, determinând reacții vehemente din partea Marilor Puteri: Austria, Rusia, Poarta (Otomană), chiar respingând dorința majorității românilor de a alege un prinț străin. „În ziua de 10 mai 1866, domnitorul României, Carol I, a depus jurământul pe Constituția țării noastre, prilej cu care își va arăta, în mod oficial, devotamentul și loialitatea față de Țară și de poporul român”¹⁹.

Adunarea Constituantă a aprobat noul candidat, principele german Carol de Hohenzollern-Sigmaringen. Așadar, a fost ales un nou conducător străin, contrar cerințelor Marilor Puteri.

Prin Congresul de Pace de la Berlin, România a pierdut cele trei județe: Ismail, Cahul, Belgrad, luate de Rusia Țaristă, fără alte explicații.

Basarabia a fost anexată de către Imperiul Rus.

---

¹⁹ Eugen Siteanu, *Cei cinci mareșali, membri de onoare ai Academiei Române*, în Studii și comunicări/DIS, Vol. VIII/2015, Academia Română, CRIFST-Divizia de Istoria Științei, Editura MEGA, Cluj-Napoca, 2015, p. 487.

Din a doua jumătate a veacului al XIX-lea se constată un adevărat asalt din partea autorităților de la Budapesta împotriva populației românești din Transilvania, în vederea maghiarizării acesteia forțate.

Legea Naționalizărilor din 1868 prin art. XLIV, se preciza că în Ungaria nu există decât o singură națiune, cea ungară, una și indivizibilă și toți cetățenii Ungariei, indiferent de origine și limbă, sunt membrii aceleiași națiuni. Deci limba oficială de stat era cea maghiară.

Legea Școlară Trefort din anul 1879, prin care a fost introdusă în mod obligatoriu studiarea limbii maghiare, de toate popoarele nemaghiare.

Din anul 1883 a fost introdusă în școlile medii, iar din 1891, în toate grădinițele de copii, obligatoriu.

Legea numirilor de localități din 1897, care trebuiau înscrise în documentele oficiale numai în limba maghiară.

Legea colonizărilor din 1904, prin care li se acorda ungarilor coloniști în Transilvania, bunuri materiale la prețuri derizorii sau, uneori, chiar în mod gratuit și anume: școală, biserică, case, grajduri, animale etc.

Legile școlare ale lui Apponyi, prin care se prevedea desființarea școlilor confesionale românești, slovace, sârbești și înlocuirea lor cu școli de stat, cu învățământ exclusiv în limba maghiară.

Închiderea școlilor confesionale s-a făcut pentru că li s-a solicitat taxe enorme, greu de achitat.

Planul secret de maghiarizare a românilor din 1907, care era obligatoriu s-a transpus în practică.

Planul din anul 1917 al contelui Bethlen Istvan, de distrugere, a elementului românesc din Transilvania a fost un atentat grav la ființa neamului românesc.

Statul maghiar și-a dus cu multă consecvență politică de maghiarizare a românilor din Transilvania.

Culmea ipocriziei, Ungaria, prin Legea Naționalităților se aprecia că este un stat național, deși maghiarii reprezentau doar 40% sau chiar mai puțin și desigur limba oficială era numai limba maghiară, în școală, administrație, de fapt în toate domeniile.

S-au luat toate măsurile de interzicere a oricărei cărți scrisă în limba română, toate cărțile de citire, istorie, geografie etc., de fapt tot ce era românesc era interzis.

Se urmărea scăderea la maxim a numărului de învățători români, al preoților, a slujbașilor etc. Tot în acest context se afirma tot mai des: „În Ungaria nu poate exista decât școlile în limba maghiară.”²⁰

Să nu existe în niciun sat, un preot sau un învățător inamic maghiarismului, iar pe agitatorii naționali să-i scoată din post ca pe niște vrăjmași ai puterii, mai apreciau reprezentanții maghiari.

„Contele Apponyi spunea că trebuie desființată nația românească.”²¹

Aceleași măsuri draconice, care depășeau orice principii firești, se aplicau în grădinițele de copii din mediul urban și rural pentru implementarea legii maghiare obligatorii.

Toate localitățile din Transilvania fără excepție aveau, aveau numai denumiri maghiare ce erau trecute în documentele oficiale. Același lucru se întâmpla și cu numele cetățenilor, care, după 1867 și până în 1918, au fost maghiarizate. După 1904 aproape că toate disciplinele școlare erau predate în limba maghiară.

Asemenea măsuri de aplicare a acestor ineptii luate de către autoritățile maghiare au creat greutăți enorme românilor din Transilvania.

De asemenea s-a urmărit tot timpul desființarea Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania, distrugerea spiritului românesc, de fapt tot ce era în această zonă.

La toate acestea s-au adăugat desființarea băncilor românești, de fapt tot ce era element românesc trebuia distrus, să dispară din Transilvania pentru totdeauna.

Suferințele nemaipomenite, specifice de evul mediu ale românilor prizoniți, neîndreptățiți, închiși, tot ce era mai rău în această zonă.

După anul 1917 se prevedea aducerea invalizilor de război, a ceangăilor, favorizarea emigrației a românilor din Transilvania, asimilarea rapidă a românilor, plus foarte multe facilități, alte măsuri de organizare teritorială, administrativă, reorganizarea armatei, desființarea a tot ce era românesc.

Spionajul românesc, relativ tânăr, fără multă experiență, menționa că peste 3000 de agenți: „aruncau în satele românești foarte mulți bani și multe manifeste în decembrie 1918, împotriva unirii și peste 4000 de socialiști erau angajați în compania de propagandă pentru demobilizarea armatei române.”²²

Generalul (viitorul mareșal) Constantin Prezan, „șef al Marelui Stat major (5 decembrie 1916 – 1 aprilie 1918; 28 octombrie 1918 – 20 martie 1920)”, „a

---

²⁰ Alexandru Moraru, *Biserica Otodoxă Română între anii 1885-2000. Biserică. Națiune. Cultură*, vol III, tom I, Editura IBMBOR, București, 2006, p. 61

²¹ Idem pct. 1, p. 6

²² Larry L. Watts, *Ferește-mă Doamne de prieteni*, Editura Rao, București, 2011, p. 79

coordonat activitatea de elaborare a planului campaniei anului 1917, materializat în marile bătălii din iulie-august, de la Mărăști, Mărășești și Oituz”²³. „Pentru a nu semna armistițiul cu Puterile centrale, la 2 decembrie 1917, regele Ferdinand I a dat Înaltul Ordin de zi nr. 44: „însărcinez pe șeful Statului Major cu comanda armatei române până la noi ordine”.²⁴ Apoi „generalul Constantin Prezan a condus cu succes trupele din Basarabia, Bucovina, Pocuția și Transilvania, ulterior în Dobrogea (prin înlocuirea trupelor aliate) și Ungaria, care atacase trupele române din Transilvania”²⁵.

Observatorii francezi și britanici au descris virulenta campanie antiromânească, a Budapestei și atrocitățile nemaipomenite comise în teritoriile ocupate de români pentru discreditarea administrației românești.

Spionajul militar francez și român a dovedit cooperarea: bulgaro – maghiaro – rusă împotriva României.

S-a ajuns prea departe, chiar înființarea unui minister special denumit „Reconstrucția Transilvaniei”, cu rol specific.²⁶

Acest plan diabolic număra, printre altele, desființarea națiunii române și a poporului român. Deși de necrezut aceste lucruri îngrozitoare se întâmplau.

De remarcat că „așa-zisa graniță culturală se întindea de la Dunăre până la întorsătura Carpaților, concomitent cu desființarea școlilor românești.

„Budapesta lansase deja, la sfârșitul anilor 1940, ca un substitut al pretențiilor sale teritoriale devenite nelegitime, o campanie pe termen lung menită să înfrățeze autoritățile române ca abuzive la adresa minorității maghiare din Transilvania.”²⁷

După 1970, afirmația că România comitea un genocid cultural al minorității maghiare devenise strigătul de luptă al oficialilor de la Budapesta și preluate de organizațiile maghiaro-americeane din SUA.

Anchetele Congresului și Departamentele de Stat din SUA au întreprins investigații care s-au dovedit că sunt nefondate, ba chiar de rea-credință.

„Chiar mai mult, în anii 1970, modul în care România își trata minoritățile etnice și religioase rivalizau în bine cu cele ale Budapestei.”²⁸

²³ Eugen Siteanu, *op. cit.*, p. 503.

²⁴ *Ibidem*, p. 505.

²⁵ *Ibidem*, p. 506.

²⁶ Idem pct. 1, p. 630

²⁷ Idem pct. 1, p. 610

²⁸ Idem pct. 1, p. 612

Inclusiv marile minciuni că Nicolae Ceaușescu a aplicat un plan de distrugere a satelor maghiare din Transilvania; culmea este că Ceaușescu exclusese Transilvania din procesul de sistematizare a țării.

„În iulie 1989, Ungaria insistă că extinderea suveranității Ungariei asupra etnicilor maghiari din România, nu implica intenții revizioniste.”²⁹

În debutul „Revoluției Române” din decembrie 1989, președintele Ungariei abrogă unilateral Tratatul de Prietenie și Cooperare semnat în 1948 cu România și prin aceasta Transilvania să devină autonomă³⁰, în condițiile în care această regiune avea o populație de 7 milioane locuitori din care peste 87% erau români.

În decembrie 1989, URSS prin vocea secretarului general al Pactului de la Varșovia, Ivan Aboimov, considera că „Ungaria vrea ca noi (sovieticii) să intervenim cu trupe în România pentru că spera rezolvarea problemei cu Transilvania.”³¹

Prim-ministrul Ungariei de la acea vreme Karoly Grosz, a confirmat că a redislocat trupe de la granița cu Austria, la cea cu România, în timp ce acuza Bucureștii că amenință Ungaria, asta în timp ce România era ea amenințată; șeful Statului Major din România generalul Gușă i-a atenționat pe maghiari, sovietici, bulgari și sârbi, că nu are nevoie de ajutoare din partea lor în România.

Ungaria ceruse 69000 km², cu o populație de 2667000, de la granița cu Oradea până în secuime.

S-au comis atrocități abominabile, acte represive, deznaționalizare a populației din această parte a țării. S-a ajuns la desființarea bisericilor românești, expulzări, extrădări, arestări și torturi, la adevărate atrocități împotriva poporului.

În urma Dictatului de la Viena peste 280000 de clerici, intelectuali au luat calea exodului, plus foarte mulți credincioși, uni expulzați cu forța în România, printre care episcopi și cadre didactice.

Mulți clerici și credincioși au fost uciși cu brutalitate de către hortști, protopopi, alți cetățeni din multe localități, precum din Ip și localitățile din jur; și-au pierdut viața copiii, tineri, femei.

La Mureșenii de Câmpie (CJ) au fost masacrate 11 persoane în frunte cu preotul comunei și familia sa; și alți preoți din județ.

Bandele hortiste au dărâmat zeci de biserici ortodoxe, mai ales în Sălaj, Covasna, Harghita, Mureș, Satu Mare și multe alte devastate, pângărite, altele

---

²⁹ Larry L. Watts, *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, București, p. 620

³⁰ Idem pct. 7, p. 621

³¹ Idem pct. 7, p. 642

închise pentru totdeauna. Au fost dărâmate crucile din cimitirele românești, scoase din case, a fost dusă o întreagă politică de umilire specifică perioadei și locului.

S-au practicat trecerile forțate la alte confesiuni maghiare, copiii au fost trecuți la rubricile catolice sau reformați, au fost falsificate actele de căsătorie, evidențele școlare, cele ale armatei, inclusiv numele au fost schimbate.

Au fost schimbate numele localităților și al străzilor din Transilvania, învățământul românesc aproape că a fost desființat și el, la fel și liturgic, totul era modificat.

Sfârșitul „Golgotei” românilor din Transilvania și anularea Dictatului de la Viena a început cu actul de la 23 august 1944 și și definitivat în ziua de 13 martie 1945 prin instaurarea administrației românești în Transilvania, cu multe greutăți provocate de Regiunea Autonomă Maghiară din dispoziția personală a lui Stalin.

Politicile de deznaționalizare și reprimare a identității românești s-au manifestat și în Basarabia și Bucovina.

Deși nu există o înregistrare clară a numărului de deportați în Siberia și Asia Centrală de către autoritățile sovietice se estimează că au fost deportați între 100000 și 500000 de români.

În Transilvania, administrația civilă românească numită după eliberarea de forțele maghiare și germane, a fost alungată pur și simplu de autoritățile sovietice, care au readus aceleași autorități maghiare, tratând armata română și autoritățile românești drept inamici; din nefericire.

„Simbolurile românești erau interzise, iar Stalin încă se juca cu ideea unei federații în legătură cu Transilvania.”³²

În aprilie 1946, Stalin a apreciat că 22000 km² din Transilvania puteau fi transferate Ungariei, creând o dezamăgire totală și o ură nemaiîntâlnită din partea românilor.

Aceeași atitudine față de România au avut-o Marx și Engels, care apreciau: *„Filonul etnic român era contrarevoluționar prin însăși natura sa și astfel să fie eradicați pentru binele revoluției mondiale.”³³*

După crearea Comitetului de la Moscova, au exclus pe etnicii români de la conducerea Partidului Comunist din România. La fel și Polonia.

Dușmanii aprigi, de la acea vreme, ai României pentru distrugerea statului român erau URSS și Ungaria.

URSS dorea subminarea României, intenționând să o împartă cu Ungaria și Bulgaria, astfel URSS primea Basarabia și Bucovina, Ungaria primea Transilvania,

---

³² Larry L. Watts, *Ferește-mă Doamne de prieteni*, Editura Rao, București, 2011, p. 149

³³ Larry L. Watts, *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, București, 2013, p. 28

Bulgaria primea Dobrogea, de-a lungul țărmului Mării Negre, iar Iugoslavia lua cea mai mare parte a Banatului.

Culmea ironiei, în Primul Război Mondial, cu toate că erau aliate, „*Rusia țaristă tratase România într-o manieră ostilă și chiar conspirase cu Puterile Centrale inamice: Germania, Autro-Ungaria și Bulgaria, pentru a împărți teritoriul României între ele, atât înainte de căderea țarului cât și după aceea.*”³⁴

Deși Germania de Est și Ungaria au avut același statut ca România, de inamic beligerant, Stalin le-a iertat pe amândouă, chiar mai mult a intervenit la liderul extremist al Ungariei, amiralul fără flotă Harty să nu fie judecat de tribunalul de la Nürnberg pentru crime de război, desemnând Ungaria ca non-inamic.

La fel pentru RDG, transferând despăgubirile în seama Germaniei de Vest, lăsând România să pară a fi singurul inamic agresor din interiorul Blocului Sovietic.

România a fost singurul stat din Axă care a avut legislația internațională de partea sa când s-a alăturat ofensivei împotriva URSS, nu a acceptat teritorii din componența URSS, după depășirea fostei granițe de est a Moldovei, refuzat categoric de generalul Antonescu.

Chiar dacă prim-ministrul Ungariei, Imre Naghy promitea că: „*problema Transilvaniei trebuie considerată că este închisă*”³⁵; s-a comentat mereu că aceasta este inima Ungariei și fără ea, Ungaria nu poate trăi, că cel mai puternic scut al Ungariei eterne este Transilvania.

Din fericire, descoperirile din arhivele Pactului de la Varșovia după anul 1989 și organizații conduse de organisme de monitorizare americane și internaționale au infirmat acuzațiile anterioare anului 1989 de *genocid* cultural împotriva minorităților din Transilvania.

Chiar istoricul și etnograful maghiar Pál Hunfalvy arăta că: „Strămoșii românilor de astăzi nu au încetat niciodată să locuiască în Dacia, adică în Transilvania, Moldova, Valahia și, în consecință, aceștia sunt urmașii direcți ai coloniștilor stabiliți de Traian în Dacia” (Neuere Erchei nungen der rumanischen Guschicht ssdireibu, Wien si Teschen, 1886).

„*Michael Horvath din Geschichte der Ungarn, Vol. I, p. 9: Transilvania era populată de români, când ungurii și-au făcut apariția în Panonia.*”

Exemplele pot continua...³⁶

³⁴ Idem pct. 11, p. 29

³⁵ Idem pct. 10, p. 187

³⁶ Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, București, 2016

BIBLIOGRAFIE

- Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, București, 2016.
- Colectiv, *Efectul migrației asupra securității României și a Europei*, Editura Rao, București, 2016.
- LARRY L. W., *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, București, 2013.
- LARRY L. W., *Ferește-mă Doamne de prieteni*, Editura Rao, București, 2011.
- LARRY L. W., *Oaia albă în turma neagră*, Editura Rao, București, 2018.
- MORARU A., *Biserica Otodoxă Română între anii 1885-2000. Biserică. Națiune. Cultură, vol III, tom I*, Editura IBMBOR, București, 2006.
- SITEANU E., *Cei cinci mareșali, membri de onoare ai Academiei Române*, în *Studii și comunicări/DIS*, Vol. VIII/2015, Academia Română, CRIFST-Divizia de Istoria Științei, Editura MEGA, Cluj-Napoca, 2015.
- UNGUREANU T., *Proștii Europei. Cum se sinucid civilizațiile*, Editura Humanitas, București, 2017.

